

Felsőbb osztályba léphet

A veteránok eredményei az egyesületi pontversenyben

Szép győzelmek, világbajnoki érmek révén rendszeresen hallatnak magukról a magyar veteránbirkózók. A maguk közegeben ugyanakkor folyamatos a közösségi életük, mert a sportág éppen olyan, mint a futball vagy a tenisz: egyedül nem lehet üzni.

A májusban Miskolcon rendezett országos bajnokság szülte, legfrissebb leltár szerint tíz vidéki városban (Cegléd, Dunaujváros, Eger, Érd, Kazincbarcika, Miskolc, Orosháza, Tatabánya, Túrkeve, Vác) és Budapest négy szakosztályában (Bp. Spartacus, Csepeli BC, Kőbánya SC, MÁV Milon BK) működik kisebb-nagyobb veteráncsoport. Ugyanakkor a 29 bajnok közül öt indult egyesületen kívülként.

Hogy hol tart ma a korosztály a sportágban, arról Tomin Jánossal, a veteránbirkózás fáradhatatlan, lelkes szervezőjével, a válogatott technikai vezetőjével beszélgettünk. Elmondta, hogy sokan járnak ugyan birkóztatni, elsősorban a régi szakosztályukba, de a rendszeresen versenyzők száma mindössze ötven körül mozog. Mind a kétféle tevékenységnek van értelme és jelentősége, hiszen a rendszeres testedzés karban tartja a szervezetet, a közösségi élmény pedig a lelket. A versenyzés azonban nem pusztán elhatározás kérdése, hanem két alapvető feltétele van. Az egyik a megfelelő egészségi és edzettségi állapot, de a másik sem elhanyagolható: csak azok tudnak bekapcsolódni a rendszeres versengésbe, akik azt megengedhetik maguknak, tehát van kellő szabadidejük és anyagi erejük is.

Mert itt mindenki önmagáról gondoskodik. Saját zsebből vásárolja meg a felszerelést, utazik el a versenyre, fizeti be a nevezési díjat, gondoskodik szállásról, akár Miskolcra megy, a hazai bajnokságra, akár Isztambulba, a vébére, s az utóbbi persze elég húzós...

De hát ez így működik szinte mindenütt. Amikor egy-egy világbajnokságra harminc-negyven iráni, török, orosz vagy japán birkózó utazik el egyszerre, ott érezhetően vagy finanszíroz a

hazai szövetség, vagy hozzásegíti a versenyzőket valamilyen utazási kedvezményhez. Más kérdés, hogy olykor ég és föld a különbség az egyes országok anyagi lehetőségei között. A közelmúltban napvilágot látott adat szerint míg a magyar birkózás évi állami támogatása elég messze van a százmillió forinttól, addig a mienkhez képest szerény eredményekkel rendelkező görög birkózás évente négymillió euró, vagyis nagyjából egymilliárd forint értékű állami pénzből gazdálkodhat.

De térjünk vissza a földre!...

És térjünk vissza a Tomin Jánossal folytatott konzultációhoz. Több felől érkezett, régóta megfogalmazott javaslat alapján fontos döntést hozott tavasszal a Magyar Birkózó Szövetség elnöksége. A jövőben a veteránok eredményei is beszámítanak az egyesületi pontversenybe. A korosztály felsőbb osztályba léphetett. A „történelmi jelentőségű” határozat nem pusztán erkölcsi elismerést jelent, hanem szorosabbá teszi a klubok és az öregbirkózók kapcsolatát is. Ahol eddig is szívesen látták a régi barátokat, ott ezután is szeretettel várják őket, de hivatalosabbá válik a viszony, és ha egy klub a veteránjai révén bizonyos előnyökre tesz szert, azt valamilyen – nyilván szerény – formában viszonozni is fogja. A szakosztályok általában is jól járnak a rendszeresen náluk birkózó régiekkel, mert a jelenlétük sokat számít a fiataloknak, a példájuk éppen olyan hasznos, mint a szakmai tanácsuk.

A bajnokságon több egykori jeles birkózónk lépett szőnyegre. És még nyert is. Soós István, a Bp. Spartacus egykori versenyzője, mai mestere hosszú éveken át volt a válogatott tagja, és 1983-ban, a budapesti Világkupán negyedik helyezést szerzett az 57 kg-ban. A mostani győzelme annál is inkább megérdemelt, mert a klubjában sokat tesz azért, hogy a veteránok ott birkózhassanak, mégpedig afféle családtagként. Két egykori, állandó szabadfogású válogatottunk lett bajnok a kötöttfogásban (is). A hatvanas évek közepétől nagyjából egy évtizeden át voltak stabil csapattagok Erdős Márton, a hajdani 48 kilós, akinek ma sem sokkal nagyobb a súlya, negyedik és hatodik helyezést szerzett Európa-bajnokságokon, míg a középső súlycsoportokat végigjárt Rusznyák József négyszer volt EB-helyezett: kétszer negyedik, egyszer-egyszer pedig ötödik és hatodik.

Nem csak magyar jelenség, hogy a hajdani legnagyobb klasszisok szinte elvértve tűnnek fel a veteránok között. Ennek az a magyarázata, hogy az egykori világverő akcióik kiemelkedő gyorsaságra, robbanékonyságra, hajlékonyságra épültek, olyan képességekre, amelyek az évek előrehaladtával a leghamarabb koptnak meg. A szaltók és a felfordítások egyik királya, a világ- és Európa-bajnok Gáspár Tamás, a szövetség igazgatója ezt úgy fogalmazta meg: „Az agy még elküldi a régi parancsokat, de a test azokat már nem tudja a szükséges minőségben teljesíteni.”

Kötöttfogású veteránbajnokság
Miskolc, 2007. május 26.

A bajnokok

A kategória

63 kg: Mátyás Gábor (Dunaferr SE)

76 kg: Gyöngy Attila (Egri VSE)

85 kg: Búzás Pál (Kazincbarcikai VSE)

97 kg: Paksi István (egyesületen kívül)

130 kg: Turák Pál (Tatabánya)

B kategória

58 kg: Gombár Dezső (Ceglédi VSE)
63 kg: Kléber István (Csepeli BC)
69 kg: Soós István (Bp. Spartacus)
76 kg: Tokodi János (egyesületen kívül)
85 kg: Lakatos Győző (Túrkeve-Diósgyőri BC)
97 kg: Korpács István (egyesületen kívül)
130 kg: Bogdán György (Tatabánya)

C kategória

76 kg: Jászkai István (Diósgyőri BC)
85 kg: Boros Gyula (Diósgyőri BC)
97 kg: Péteri András (Kőbánya SC)
130 kg: Földesi István (Érdi Spartacus)

D kategória

63 kg: Márta Mihály (Orosházi Spartacus)
69 kg: Deli Károly (egyesületen kívül)
76 kg: Hencz Gyula (Orosházi Spartacus)
85 kg: Tomsics János (Bp. Spartacus)
97 kg: Galambos Ferenc (Bp. Spartacus)
130 kg: Ruzsnyák József (Diósgyőri BC)

E kategória

58 kg: Erdős Márton (MÁV Milon BK)
63 kg: Baumann Imre (egyesületen kívül)
69 kg: Jászkai Imre (Diósgyőri BC)
76 kg: Kónya Lajos (egyesületen kívül)
85 kg: Grósz Béla (egyesületen kívül)
97 kg: Fufերenda János (Gumi-Profi Váci Forma)
130 kg: Hódi Ferenc (egyesületen kívül)